

УДК 78:159.9

СПЕЦИФІКА МУЗИЧНОЇ ІНТЕРПРЕТАЦІЇ: ТЕХНОЛОГІЧНИЙ ПІДХІД

Соловійов В.А.

Відокремлений підрозділ «Миколаївська філія
Київського національного університету культури і мистецтв»

У статті викладені специфічні підходи інтерпретації музичного твору, які визначають сутнісні ознаки і властивості музики як виду мистецтва. Підіймаються питання специфіки музичної інтерпретації, що охоплює проблеми всебічного і глибокого пізнання художнього задуму композитора. Розглядаються підходи до якісного оволодіння художньо-виражальними засобами і виконавською технологією. Акцентується увага на виконанні творів відповідно до історико-стильових, національних, жанрових чи конкретно-творчих особливостей композиторської стилістики. Аналізуються проблеми «свободи-несвободи» виконавця, визначення межі його індивідуального творчого впливу на твір, а відтак і міри суб'єктивізації виконавського процесу та ролі інтерпретації на художньо-творчий розвиток особистості виконавця.

Ключові слова: специфіка музичної інтерпретації, художньо-творча діяльність, музична мова, музичні стилі, музичні жанри, художній образ, виконавська діяльність.

Постановка проблеми. Одним з основних питань, навколо якого вже багато років ведуться дискусії, є питання специфіки музичної інтерпретації, що охоплює проблеми всебічного і глибокого пізнання художнього задуму композитора, якісного оволодіння художньо-виражальними засобами і виконавською технологією, правильного виконання творів відповідно до історико-стильових, національних, жанрових чи конкретно-творчих (манера письма композитора) особливостей. Значна увага приділяється проблемі «свободи-несвободи» виконавця, визначенню межі його індивідуального творчого впливу на твір, а відтак і міри суб'єктивізації виконавського процесу та ролі інтерпретації на художньо-творчий розвиток особистості виконавця.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. До цієї проблеми звертались багато науковців та педагогів. Зокрема, інтерпретацію як

художнє явище в контексті музичного виконавства досліджували музикознавці та видатні виконавці-інтерпретатори музичних творів: Скребков С.С., Беликова В.В., Гинзбург Л., Голубовская О., Савшинский С.А., Гольденвейзер А., Гуревич Л., Игумнов К., Калашник М.П., Коган Г., Курковский Г., Малинковская А.В., Москаленко В.Г., Либерман Е.Я. та інші.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. На сьогоднішній день пізнання і виконавське освоєння музичного твору привертає увагу багатьох музикознавців та видатних виконавців-інтерпретаторів музичних творів, але в даній статті пропонується авторський підхід до пізнання специфіки музичної інтерпретації через технологічний підхід через розкриття її сутності та складових.

Мета статті. Головною метою цієї роботи є розгляд та аналіз музично-теоретичних основ та складових елементів музичної інтерпретації.

Виклад основного матеріалу. Специфіка музичної інтерпретації відображає особливості виконавського мистецтва в цілому як художнього явища і художньо-творчої діяльності, і зумовлюється ними. Тому специфіку музичного виконавства треба шукати в його предметі – музичному творі, а ширше, – у характерних властивостях, специфічних виражальних засобах та елементах, іманентно притаманних виключно музичному мистецтву.

Усвідомити феномен музики можна лише за умови глибокого проникнення в її «матеріальну сферу», всебічного виявлення виражальних засобів – носіїв художньої образності. Усе багатство музичних засобів, уся різноманітність елементів музики (мелодія, гармонія, ритм і т.д.) мають інтонаційну основу. Музичне мистецтво не може існувати без цієї основи [5, с. 13-15].

Найхарактернішою константою музичного мистецтва, його основним виражальним засобом, що не має аналогів у сфері людського пізнання і відображення реальної дійсності, раціонально-логічного мислення та емоційно-почуттєвого переживання є музична мова. Її «матерію» складає сукупність відповідно організованих у русі і часі звуків різної висоти і тривалості, які, підлягаючи інтонуванню відповідно до логіки викладення музичної думки, несуть основні смислові і художньо-виражальні навантаження. Звук – аксіальний елемент музичної мови.

Музична мова відтворює художні образи, викликає певні психологічні стани за допомогою специфічних виражальних засобів, які у системі логіко-семантичних взаємозв'язків інтованих звуків, що об'єднуються у малі та великі структурні побудови і отримують певне організаційно-функціональне і виражальне значення, і шляхом взаємодії цих побудов у часовому викладенні музичної думки, створення внутрішньої узгодженості і напруженості тощо, виконують важливу роль у відтворенні ідейно-художнього змісту і художньої якості твору.

Основним виражальним елементом музичної мови є мелодія – унікальна форма людського мислення і виявлення, художній засіб передачі почуттів та емоцій, що не має аналогів і існує лише у сфері музичного мистецтва.

Характерним виражальним засобом іманентним лише музиці є лад, в основі якого знаходиться взаємозв'язок музичних звуків, детермінований і обумовлений залежністю нестійких звуків від стійких. Основними ладами, як відомо, що сформувалися у процесі історичного розвитку музичної теорії і практики, є семиступеневі «мажор» і «мінор» та їх різновиди. Кожний лад володіє певними виражальними можливостями і конкретно використовується в музичній творчості для передачі того чи іншого змісту, характеру музики, створення необхідної емоційно-почуттєвої атмосфери.

Таким же унікальним атрибутивно-виражальним елементом музичної мови є гармонія, що у загальному тлумаченні розуміється

як закономірне об'єднання тонів у співзвуччя і зв'язок співзвуч у їхньому послідовному русі [7, с. 108]. У музичному творі гармонія виконує важливі функції в часовому процесі музичного розвитку, передачі музичного змісту і форми, найповнішого виявлення художньої образності, стилістичних і жанрових характеристик звучання, збагачує і поглиблює звучання тематизму, узгоджує багатоголосся, складові елементи фактури, конкретизує взаємини великих і малих частин твору, елементів мелодії та окремих звуків.

Важливі логіко-структурні та художньо-виражальні функції виконують такі елементи і засоби музичної мови, як ритм, темп, динаміка, тембр, фактура, артикуляція і, як уже відзначалось, інтонація. Їх нерідко вважають неспецифічними, такими, що є характерними не лише для музики, але й досить широко використовуються в інших видах людської діяльності, у тому числі і в різних видах мистецтв. Проте усі вони в музичному мистецтві отримують нову специфічну якість, нові, нетотожні виражальні властивості, і стають іманентним засобом музичного вираження, суто музичним явищем.

У сфері загальноестетичних категорій знаходяться поняття стилю, жанру і творчої манери, вони є визначальними чинниками в усіх видах мистецтв. Стиль переважно трактується як «внутрішній зв'язок елементів художнього цілого... – закон єдності компонентів, що належать до даної художньої системи. Єдність частин у стильовій системі отримує характер необхідності: стиль обумовлює необхідність одних елементів і недопущення інших... художній стиль сприймається як естетична спільність, схожість ряду творів мистецтва» [1, с. 6-7].

У музичному мистецтві поняття стилю пов'язується з конкретними етапами його розвитку, що визначали у той чи інший історичний період: особливості світосприймання і художньо-творчого мислення та їх відображення в музичній творчості; логіку єдності великої кількості складових компонентів цілого, об'єднаних відповідно до певних критеріїв побудови музичної композиції; принципи творчого методу, прийоми музичного розвитку, специфіку інтонування, технологію звуковідтворення тощо.

На основі соціокультурних передумов і реальних чинників, що виникали і розвивалися у тогочасній художній практиці, сформувалися музичні стилі Бароко, Рокко, Класицизм, Романтизм, кожний з яких, відображаючи систему художнього мислення своєї епохи, володіє характерними рисами, відмінними від інших. Існують також поняття національного і регіонального стилю, що відображають особливості музичного мислення, інтонування, специфічні прийоми співу, гри на музичному інструменті, колективного музикування тощо, які історично сформувалися в музично-практичній діяльності окремої нації, народу, населення певного територіального регіону.

Зрозуміло, що специфіка музичного стилю, конкретні стилістичні відмінності відіграють важливу роль у виконавській діяльності як стосовно достовірності, глибини пізнання і осмислення музичних творів, так і виявлення особливостей їх виконання, узгодження індивідуального стилю з історично усталеними вимогами певної епохи і творчого напрямку.

Якщо поняття стилю у музичному мистецтві зовнішньо має багато спільного з його дефініціями в інших видах мистецтв, то музичний жанр володіє усіма ознаками унікальності, іманентності лише музиці. Жанрова диференціація музики здійснюється на рівні видів, форм і сфер побутування: оперний жанр, симфонічний жанр, вокально-хоровий жанр тощо. І у той же час: жанри оперного мистецтва (велика, лірична чи комічна опера); жанри симфонічної музики (симфонія, увертюра, сюїта, фантазія та ін.); жанри камерної музики (соната, квартет, романс та ін.); жанри інструментальної музики (переважно твори камерної музики, написані для окремих інструментів та інструментальних ансамблів). Дещо виокремлено стоять жанри, пов'язані з родовими ознаками, з побутовим призначенням (марш, танець, пісня, гімн, серенада, коліскова тощо). Кожний з жанрів має характерні ознаки «усталеної форми організації твору», без глибокого усвідомлення конструктивних особливостей і художньо-виражальних можливостей якої не можна досягти належного рівня відтворення музики.

Мистецтво, як відомо, відображає реальну дійсність у художніх образах. «Художній образ, – пише А.Я. Зись, – це цілісна і закінчена характеристика життєвого явища, співвіднесена з художньою ідеєю, дана у конкретно-почуттєвій, естетично значимій формі» [2, с. 107]. Музичному образу притаманні основні риси, що характеризують музичний образ як такий. Він містить ознаки єдності загального та індивідуального, об'єктивного і суб'єктивного, емоційного і раціонального, змісту і форм. Його специфічність полягає в особливих, притаманних лише музичному мистецтву, засобах і способах формування матеріального субстрату (звукової матерії), у принципах семантично-акустичної організації, формах реального буття, у необхідності повторного відтворення за допомогою музиканта-виконавця, внаслідок чого він, художній образ, кожного разу отримує нову суб'єктивізацію, нове тлумачення і нову якість.

Особливістю музичного образу є також ті обставини, що він створюється, формується в уяві композитора як результат складної психічної, творчої і технологічної діяльності (поділ, зрозуміло, досить умовний), фіксується у нотному запису з відносною точністю об'єктивно-суб'єктивних чинників і реально виявляється у виконавському процесі кожного разу в дещо іншому моделюванні, зумовленому суб'єктивним пізнанням і відтворенням нотного тексту тим чи іншим виконавцем.

Унікальним явищем є музичний твір, що являє собою завершену художньо-семантичну цілісність – неподільну єдність художнього змісту і музичної форми. Зміст твору відтворюється процесуально за допомогою виражальних засобів музичної мови, озвучення у заданій логічній послідовності його складових частин, шляхом досягнення відповідних художньо-сміслових взаємозв'язків між цими частинами і окремими звуковими елементами, раціонально-емоційного викладу музичної думки у часі відповідно до інтерпретаційного задуму.

Кожний музичний твір має унікальну, притаманну лише творам музичного мистецтва, будову – музичну форму. Ця форма визначається змістом твору, створюється в єдності з ним і, розгортаючись у часі, «завжди являє собою процес, тобто розвиток з тим чи іншим ступенем інтенсивності, інколи постійної, але переважно, змінної» [6, с. 10].

Музична форма, найпростіші елементи якої започатковувалися ще у первісних зразках музичної творчості, відзначається наявністю великої кількості різновидів, детермінованою особливостями розвитку музичного мистецтва, становленням стилів і жанрів у народній та академічній музиці.

Своєрідним є спосіб реального буття твору музичного мистецтва. Спочатку він існує в уяві композитора, потім у знаковій фіксації на нотному папері як семіотичний текст. Попадаючи у коло творчих інтересів виконавця, він аперцептивно переноситься в його, виконавця, свідомість і пам'ять і стає об'єктом інтерпретаційної суб'єктивізації. Нарешті, безпосередньо реалізуючись у виконавському процесі, виявляється як звукова матерія і переноситься в емоційно-почуттєву сферу слухачів як певний художньо-образний зміст і художня якість.

Специфічними є також способи і засоби, за допомогою яких музичне мистецтво репрезентує свої твори. Це наявність музиканта-виконавця, що «оживляє» твір, відтворює звукову матерію, і в процесі інтерпретації робить його об'єктом сприймання як одного з варіантів тлумачення художнього задуму композитора.

Діяльність виконавця забезпечує необхідні зв'язки між композитором, якого представляє музичний твір, і слухачем. «У діяльності, – наголошував О.М. Леонт'єв, – і відбувається перехід об'єкта в його суб'єктивну форму, в образ; разом з тим у діяльності відбувається також перехід діяльності в її об'єктивні результати, в її продукти» [4, с. 81].

Отже, головна функція виконавця очевидна і зрозуміла. Проте у схемі «композитор – виконавець – слухач», сформованій у закінченому вигляді Асаф'євим Б.В., не знаходить, зрозуміло, свого відображення уся різноманітність і багатовекторність діяльності виконавця. Ця діяльність у кожному окремому випадку суб'єктивується певними, не завжди адекватними мотивами і метою, психологічними станами, техніко-виконавськими і художньо-

творчими можливостями інтерпретатора-виконавця тощо.

Необхідно наголосити, що сьогодні музикант-виконавець – це надзвичайно складна професія, що вимагає тривалої і багаторівневої спеціальної підготовки з раннього дитячого віку. Зміст навчання щодо кількості навчальних дисциплін та їх складності, довготривалість поступового, поетапного формування техніко-виконавських умінь і навичок, процесів розвитку природних здібностей, музичного мислення і творчих засад не мають аналогів у світовій практиці професійної підготовки суб'єкта діяльності.

Одним з найважливіших чинників музичного виконавства, що безпосередньо зумовлює його якість, є глибина і досконалість пізнання і виконавське освоєння музичного твору. Робота над музичним твором характеризується:

- суб'єктивним характером пізнавально-аналітичної діяльності;

- передуванням на перших етапах роботи технологічного освоєння нотного тексту глибокому освоєнню ідейно-художнього змісту;

- синкретичною цілісністю процесу виконавського освоєння нотного тексту та усвідомлення сутності художньої образності, кожного виражального елемента та шляхів їх звукообразного відтворення.

Суб'єктивний характер, суцього індивідуальне прочитання нотного тексту зумовлені, з одного боку, неможливістю абсолютно точно і повно розгадати, виявити художній задум композитора, оскільки неможливо до кінця усвідомити його духовний світ, особливості художнього мислення, уявити твір таким, яким його уявляв творець, а також виявити наскільки нотний запис відповідає цій уяві. З другого боку, суб'єктивізація об'єкту пізнання є природним і закономірним явищем, оскільки суб'єкт пізнавальної діяльності, тобто музикант-виконавець, не може відійти від особистого «Я». Він використовує наявні знання, уміння і навички аналітичної роботи, особисте розуміння закономірностей і логіки музичного розвитку, художньої якості музики тощо.

Інтерпретаторська діяльність характеризується наявністю великої кількості і різноманітністю технологій відтворення музики. У контексті даної праці технологія розуміється як сукупність процесів і дій, конкретних способів і прийомів відповідно організованих і спрямованих на вирішення усього комплексу виконавських завдань, починаючи з відтворення одного звуку і закінчуючи досягненням необхідної досконалості техніко-моторних дій, відтворення виражальних засобів музичної мови, логічного, художньо обумовленого зв'язку і взаємодії конструктивних елементів музичної форми, фактури.

У виконавському процесі техніка гри (співу) фактично відходить на другий план. Усі процеси звуковідтворення, включаючи виконання технічно складних місць – пасажів, стрибків на великі відстані, подвійних нот, акордів, на-

сиченої фактури тощо, – здійснюється автоматично (наслідок цілеспрямованої репетиційної роботи), що дозволяє виконавцю зосередити увагу на художніх аспектах виконавства.

Важливою складовою частиною технології виконавського процесу є правильне, мотивоване логікою побудови художньої цілісності відтворення засобів музичної виразності. Вони виявляються як носії художньо-образної змістовності у взаємозв'язках і взаємодії, детермінованих художньою доцільністю і необхідністю вирішення конкретних інтерпретаційних завдань. У той же час засоби музичної виразності виконують у виконавському процесі певні організаційні функції, забезпечуючи необхідний темп і його модифікації, ритмічність музичного руху, потрібну силу звучання та її зміни в кожному епізоді тощо, а також логічні зв'язки і взаємовідносини, зумовлюючи логіку всього виконавського процесу.

Процес виконавської діяльності складається з великої кількості різноманітних виконавських дій, які сукупно відтворюють логіку та особливості розгортання музичної думки у часовому просторі і часових вимірах у межах і відповідно до вимог музичної форми. Відчуття виконавцем музичної форми як складної архітектонічної побудови та утілення її у виконавському процесі є домінуючим чинником зумовленості і виявлення цієї логіки. Можна сказати, що виконання музики – це не тільки активний, дійовий стан музичного інтонування, але й процес руху малих музичних форм, що складають цілісну форму музичного твору в певній, художньо доцільній послідовності і взаємодії.

Необхідно відзначити ще один напрям виявлення процесу інтерпретаторсько-виконавської діяльності – його функцію комунікації художніх образів. Виконавство, як відомо, безпосередньо спрямоване на слухача, а реальне звучання музики формує процес її сприймання. Виконавець, використовуючи художньо-образні засоби твору і наповнюючи їх особистими почуттями і переживаннями, здійснює відповідний вплив на слухача, який, у свою чергу, відчуває цей вплив, і у нього пробуджуються відповідні почуття та емоції. Під час таких об'єктивно-суб'єктивних зв'язків виконавець має змогу оцінити ефективність музичного твору та його інтерпретації, а слухач – винести свою суб'єктивну оцінку не тільки музичному творові, але й самому виконавцю.

Але найсуттєвішим чинником, що унеможливує точне повторне виконання твору, є суб'єктивна сутність виконавського процесу. Якщо неадекватність інтерпретації одного і того ж твору різними виконавцями зумовлюється їх індивідуальними відмінностями, зокрема невідповідністю освіти, музичних здібностей, художнього мислення, техніко-виконавської підготовки, виконавської манери тощо, то різне трактування твору одним і тим же виконавцем зумовлюється саме суб'єктивною сутністю людської діяльності як такої, і художньої творчості, зокрема.

Суб'єктивні чинники виявляються у неможливості точно відтворити темп і динамічний план попереднього виконання, повторно відчувати і повторити усі звуко-часові модифікації музичного розвитку, зокрема стосовно посилення і послаблення звучання, точного відтворення окремих динамічних відтінків, прискорень і уповільнень, тривалості фермат, логіки побудови кульмінацій та ін. Окрім того, кожного разу великий вплив на виконавський процес здійснює самопочуття виконавця, його творчий настрій, рівень хвилювання, слухацька аудиторія і особливості сприймання нею музики та інші об'єктивні і суб'єктивні фактори, які на кожному концерті не можуть бути адекватними.

Необхідно також урахувати ті обставини, що ефективність музично-виконавської діяльності і якість її продукту значною мірою залежать від умов, в яких вона відбувається. Наприклад, у залі, при будівництві якого були ураховані закони акустики, кожний інструмент чи голос може досягти природного, виразного звучання і домогтися переконливого звуковідтворення музики.

І, нарешті, зупинимо увагу на основній якості продукту музично-виконавської діяльності – художній цінності. Як відомо, усяка цінність пізнається через оцінку. «Художня цінність музики, – писав О.О. Ільченко, – пізнається через художню оцінку. Незважаючи на соціально-естетичну обумовленість, залежність від багатьох об'єктивних і суб'єктивних факторів, художня оцінка як форма і рівень відношення суспільства і окремого індивіда до твору мистецтва є єдиним еквівалентним відображенням художньої цінності. Адже об'єктивна самоцінність музики, високі художні якості окремого музичного твору виникають внаслідок суб'єктивної діяльності людини і, у свою чергу, усвідомлюються і стверджуються як такі шляхом емоційно-розумової діяльності людини, формування індивідуального відношення і суспільно-громадської думки» [3, с. 12-13].

Разом з тим художньо-ціннісні характеристики твору, виявлені у процесі виконавства, не завжди тотожні з його ідеальною цінністю, уже усвідомленій і зафіксованій у суспільному мисленні. Детермінує таке становище значна кількість об'єктивних і суб'єктивних факторів, основними з яких є якість виконання

і особливості сприймання твору. Хоча сприймання музики не має, на перший погляд, прямого відношення до виконавського процесу, саме воно часто виступає визначальним фактором його ефективності. Виконавець підсвідомо попадає під вплив слухацької аудиторії: уважне, зацікавлене сприймання розкріпає його, помножує техніко-виконавські можливості та активізує художньо-творчі виявлення, а неухважне, байдуже ставлення негативно діє на психічний стан виконавця, пригнічує його творчий потенціал.

У процесі виконання і сприймання музики між виконавцем і слухачами виникають певні комунікативні зв'язки і взаємовпливи, що зумовлюють її реальну, у даному випадку художню цінність. Важливу роль у забезпеченні належної об'єктивності, відповідності цієї цінності відіграє готовність і спроможність слухацької аудиторії виносити об'єктивну оцінку. Тут вирішальне значення має доступність твору для сприймання даним контингентом слухачів, їх загальний розвиток і музичні смаки, наявність практики спілкування з музичним мистецтвом безпосередньо у концертному залі.

Висновки і пропозиції. Отже, музичний твір як продукт інтерпретаційно-виконавської діяльності, існує у складних умовах об'єктивно-суб'єктивних відносин, виникає і матеріалізується у звукообразній константі як унікальне виявлення специфічної форми свідомості і мислення, відображення реального світу людських почуттів та емоцій.

Викладені вище дефініції і характеристики музичного виконавства, виявлені характерні ознаки музичного мистецтва та вивчення особливостей їх виявлення в музично-виконавській діяльності, дають підстави стверджувати, що специфіку музичної інтерпретації визначають сутнісні ознаки і властивості, що характеризують музику як вид мистецтва, зокрема музична мова, особливості музичного стилю, жанру, унікальність музичного твору, музичного змісту, музичної форми, музичного образу, а також основній якості продукту музично-виконавської діяльності – художній цінності. На нашу думку, технологічний підхід до розкриття специфіки музичної інтерпретації більш повно розкриває його зміст та сутність, а також буде сприяти художньо-мистецькому розвитку особи виконавця.

Список літератури:

1. Доценко А.С. Проблема стиля в этике и искусствознании. – М.: Знание, 1983. – 64 с.
2. Зись А.Я. Искусство и эстетика. – М.: Искусство, 1975. – 447 с.
3. Ільченко О.О. Народне оркестрове виконавство: аматорство і проблеми художності. – К.: КДІК, 1994. – 116 с.
4. Леонтьев А.Н. Деятельность. Сознание. Личность. – М.: Политиздат, 1975. – 304 с.
5. Мазель Л. Строеие музыкальных произведений. – 3-е изд. – М.: Музыка, 1986. – 528 с.
6. Способин И.В. Музыкальная форма: Учебник. – 6-е изд. – М.: Музыка, 1980. – 400 с.
7. Энциклопедический музыкальный словарь / Авт.-сост. Б.С. Штейн-пресс и М.М. Ямпольский. Изд. 2-е. – М.: Сов. композитор, 1966. – 632 с.

Соловьев В.А.

Обособленное подразделение «Николаевский филиал
Киевского национального университета культуры и искусств»

СПЕЦИФИКА МУЗЫКАЛЬНОЙ ИНТЕРПРЕТАЦИИ: ТЕХНОЛОГИЧЕСКИЙ ПОДХОД

Аннотация

В статье изложены специфические подходы интерпретации музыкального произведения, которые определяют сущностные признаки и свойства музыки как вида искусства. Поднимаются вопросы специфики музыкальной интерпретации, которая охватывает проблемы всестороннего и глубокого познания художественного замысла композитора. Рассматриваются подходы к качественному овладению художественно-выразительными средствами и исполнительской технологией. Акцентируется внимание на исполнении произведений в соответствии с историко-стилевыми, национальными, жанровыми или конкретно творческими особенностями композиторской стилистики. Анализируются проблемы «свободы-несвободы» исполнителя, определения предела его, индивидуального творческого влияния на произведение, а следовательно и меры субъективизации исполнительского процесса и роли интерпретации на художественно творческое развитие личности исполнителя.

Ключевые слова: специфика музыкальной интерпретации, художественно-творческая деятельность, музыкальный язык, музыкальные стили, музыкальные жанры, художественный образ, исполнительская деятельность.

Soloviov V.A.

Separated Subdivision «Mykolaiv Branch
of Kyiv National University of Culture and Arts»

SPECIFICITY OF MUSICAL INTERPRETATION: TECHNOLOGICAL APPROACH

Summary

The article deals with the specific approaches of interpreting of musical work which define essential features and attributes of music as a branch of art. The questions were raised about the specificity of musical interpreting that includes the problems of comprehensive and deep study of the artistic conception of the composer. The approaches to qualitative acquirement by artistic and expressive means and the performing technology are viewed. The attention is focused on the performance of the works according to historical and stylistic, national, genre or exact and artistic peculiarities of composer's stylistics. The problems of 'freedom and unfreedom' of the performer, determination of the bound of his individual artistic influence over the work and also the measure of subjectivization of the performing process and the role of interpretation on the artistic and creative development of performer's personality are analysed.

Keywords: specificity of musical interpretation, artistic and creative activity, musical language, musical styles, musical genres, artistic image, performing activity.